

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 202/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti H., spol. s r. o., H., zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2. čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cbi 9/08 a jeho rozsudkom z 27. mája 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 101/2010 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti H., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2010 faxom a 27. decembra 2010 poštou doručená sťažnosť spoločnosti H., spol. s r. o., H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cbi 9/08 a jeho rozsudkom z 27. mája 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 101/2010 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca za účasti vedľajšieho účastníka H., a. s., H. (ďalej len „vedľajší účastník“), na strane sťažovateľa sa žalobou doručenou krajskému súdu 5. mája 2008 domáhal proti JUDr. I. B. (ďalej len „žalovaný“) ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu P., spol. s r. o. (ďalej len „úpadca“), vylúčenia v žalobe označených nehnuteľností (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) zo súpisu konkurznej podstaty.

V uvedenej veci rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 34 Cbi 9/08 z 27. mája 2010 tak, že žalobu sťažovateľa v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že keďže žalovaný úpadca nadobudol sporné nehnuteľnosti v rámci privatizácie majetku bývalého štátneho podniku P. R., š. p. (ďalej len „bývalý štátny podnik“), kúpou od Fondu národného majetku Slovenskej republiky ako predávajúceho (ďalej len „Fond“) na základe Zmluvy o predaji majetku štátu č. 7/1992

v znení jej dodatkov (ďalej len „zmluva č. 7/1992“) v zmysle § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom od 14. septembra 1995 (ďalej len „zákon o podmienkach prevodu majetku štátu“), tak do splatenia celej kúpnej ceny žalovaným úpadcom za tieto sporné nehnuteľnosti je ich ďalší prevod na tretie osoby možný len s predchádzajúcim písomným súhlasom Fondu. Avšak vzhľadom na to, že žalovaný úpadca kúpnu cenu za kúpu sporných nehnuteľností od Fondu ako predávajúceho ani po nadobudnutí účinnosti ustanovenia § 19a zákona o podmienkach prevodu majetku štátu neuhradil v plnej výške, a aj napriek tomu uzatvoril so sťažovateľom, ako aj s jeho vedľajším účastníkom (právny predchodca sťažovateľ) kúpne zmluvy o predaji sporných nehnuteľností bez právne relevantného súhlasu Fondu, tak pre absolútnu neplatnosť uvedených kúpnych zmlúv sa sťažovateľ nemohol stať vlastníkom týchto sporných nehnuteľností.

Odvolanie proti predmetnému rozsudku krajského súdu sťažovateľ odôvodnil okrem iného najmä tým, že jeho vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam je osvedčené nielen riadnym titulom nadobudnutia, ale aj zápisom vlastníckeho práva v jeho prospech v katastri nehnuteľností, takže podľa sťažovateľa zápis vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností v jeho prospech bol prekážkou, aby správca konkurznej podstaty žalovaného úpadcu zapísal tieto sporné nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty. V rámci odvolacích námietok sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd nebol oprávnený v rámci konania o vylúčenie sporných nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty zaoberať sa otázkou vlastníckeho práva k nim ako s otázkou predbežnou, pričom vzhľadom na to, že sťažovateľ považoval otázku, či v rámci konania o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty môže krajský súd ako predbežnú otázku posúdiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam inak ako podľa údajov zapísaných v katastri nehnuteľností, za otázku zásadného právneho významu, žiadal, aby odvolací súd pre prípad, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdí, výrokovou časťou svojho potvrdzujúceho rozsudku v zmysle § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pripustil proti nemu mimoriadny opravný prostriedok, t. j. dovolanie. V rámci odvolania sťažovateľ súčasne spochybňoval aj záver krajského súdu,

podľa ktorého úpadca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe Dodatku č. 2 k zmluve o predaji majetku štátu č. 7/1992 zo 4. júna 1992 (ďalej len „dodatok č. 2“).

Najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Obo 101/2010 zo 6. októbra 2010 rozsudok krajského súdu sp. zn. 34 Cbi 9/08 z 27. mája 2010 ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ porušenie ním označeným práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom odôvodňuje okrem iného takto:

«Napriek povinnosti oboch súdov postupovať a rozhodovať na základe a v súlade s platným právnym poriadkom, oba sudy bez akéhokolvek bližšieho zdôvodnenia nesprávne určili, že scudzovacia zmluva uzatvorená dňa 24. 02. 2000 medzi úpadcom a spoločnosťou H., a. s. (P., a. s.) je absolútne neplatná z dôvodu absencie súhlasu FNM SR podľa ust. § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. vo vtedy platnom znení. Vychádzali pritom z nesprávneho právneho názoru, že v excindačnom konaní môžu otázku vlastníctva nehnuteľných vecí riadne zapísaných v katastri nehnuteľností vyriešiť ako otázku predbežnú, a že na základe jej posúdenia môžu určiť, či je dôvod predmetné nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty vylúčiť, alebo nie. Oba sudy zároveň zhodne, i keď nesprávne uviedli, že úpadca sa vlastníkom predmetných nehnuteľností stal na základe zmluvy o prevzatí záväzkov, hoci táto zmluva nepredstavuje zákonom aprobovaný titul nadobudnutia nehnuteľných vecí, nikdy nebola do katastra nehnuteľností riadne a v súlade so zákonom zavkladovaná a navyše, keď v zmysle údajov v katastri nehnuteľností sa úpadca stal vlastníkom týchto nehnuteľností už v roku 1992. Tieto závery, ako i samotné konanie a rozhodnutie prvostupňového, resp. odvolacieho súdu sú z ústavného hľadiska neudržateľné, neospravedlňujúce, arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Účinky takejto interpretácie príslušných zákonných ustanovení majú za následok porušenie práv garantovaných Ústavou SR, Listinou základných práv a slobôd, resp. Dohovorom. ...

V Slovenskej republike platí pri vecných právach k nehnuteľnostiam intabulačný princíp, pri ktorom sa tieto práva evidujú v katastri nehnuteľností.

Táto zásada je normatívne obsiahnutá aj v ust. § 70 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v platnom znení (ďalej len „katastrálny zákon“), podľa ktorého platí, že údaje katastra nehnuteľností

sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Ide o normatívne vyjadrenie zásady hodnovernosti (materiálnej publicity) katastra nehnuteľností, v zmysle ktorej sa chráni dôvera každého v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností. Inými slovami povedané, čo je zapísané, platí. ...

Podľa slovenského právneho poriadku teda vzhľadom na intabulačný princíp a zásadu materiálnej publicity katastra nehnuteľností musí osoba, ktorá tvrdí, že ten, kto je ako vlastníak nehnuteľnosti zapísaný v katastri nehnuteľností, takýmto vlastníkom nie je, v súlade s § 80 písm. c) OSP osvedčiť svoj naliehavý právny záujem a podať na súd návrh na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je.

Nemožno zároveň akceptovať tvrdenie odvolacieho súdu o tom, že zahrnutie nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty úpadcu odôvodňuje skutočnosť, že „správca konkurznej podstaty má k dispozícii doklady, ktoré preukazujú skutočnosť, že prevody sporných nehnuteľností z úpadcu na tretie osoby sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi.“ Týmto svojim nesprávnym názorom odvolací súd fakticky priznáva správcovi konkurznej podstaty právomoci všeobecných súdov Slovenskej republiky a pri zápise majetku úpadcu mu umožňuje určiť platnosť, resp. neplatnosť jednotlivých právnych úkonov bez toho, aby o tejto skutočnosti právoplatne rozhodol príslušný súd. Uvedené je o to závažnejšie, že sa tým zasahuje do princípu právnej istoty slovenského právneho poriadku a neprípustným spôsobom narúša zásadu materiálnej publicity katastra nehnuteľností bez toho, aby bola správnosť a záväznosť jeho údajov spochybnená a vyvrátená zákonom stanoveným spôsobom, t. j. právoplatným určovacím rozhodnutím príslušného všeobecného súdu Slovenskej republiky, nie právnym názorom správcu konkurznej podstaty.

... Je zrejmé, že na základe zamietnutia sťažovateľovej excindačnej žaloby nedošlo, ani nemohlo dôjsť k právoplatnému určeniu vlastníckeho práva v prospech úpadcu, bez ohľadu na to, akým spôsobom si túto (údajne) predbežnú otázku vyriešil tak prvostupňový ako i odvolací súd. Na základe oboch napadnutých rozhodnutí totiž nie je príslušná správa katastra oprávnená vykonať zmenu v osobe vlastníka dotknutých nehnuteľností, čím i naďalej platí zásada materiálnej publicity v zmysle ktorej je výlučným a nespochybniteľným vlastníkom nehnuteľností sťažovateľ.

Svojím nesprávnym postupom a rozhodnutím tak súdy spôsobili, že správca konkurznej podstaty na jednej strany nebude môcť predmetné nehnuteľnosti v konkurze

speňažiť, nakoľko mu ku nim stále bude chýbať vlastnícke právo a sťažovateľ sa ako riadny vlastník nehnuteľnosti bude môcť aj naďalej ako voči správcovi konkurznej podstaty, tak aj voči akýmkoľvek iným osobám v prípade rušenia výkonu svojho riadne v katastri nehnuteľností zapísaného vlastníckeho práva domáhať jeho ochrany. ...

... v takomto prípade je nutné závery oboch súdov považovať za nesprávne, arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

Prvostupňový súd dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že úpadca predmetné nehnuteľnosti nadobudol od FNM SR, a to zmluvou o prevzatí záväzkov zo dňa 06. 09. 1996 (strana 10 ods. 2 napadnutého rozsudku in fine). K rovnakému záveru sa vo svojom rozhodnutí priklonil i odvolací súd. Ani jeden súd však presvedčivým a zrozumiteľným dôvodom neuviedol, čo ho k takémuto právnomu názoru viedlo.

Zmluva o prevzatí záväzkov zo dňa 06. 09. 1996, uzatvorená medzi úpadcom, Ing. V. P. a FNM SR, na ktorú v odôvodnení napadnutých rozhodnutí poukazujú oba súdy, a ktorou úpadca voči FNM SR vstúpil do práv a povinností vyplývajúcich z privatizácie bývalého š. p. P. tak mohla mať z hľadiska zákona č. 92/1991 Zb. v príslušnom znení výlučne obligačno-právne, nie však vecno-právne následky. Na základe tejto zmluvy tak úpadca nemohol platne nadobudnúť vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam. ...

Vydržania ako originárneho titulu nadobudnutia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam sa sťažovateľ domáha len pre ten prípad, ak by sa v konaní nesporne preukázalo, že úpadca predmetné nehnuteľnosti nenadobudol o Ing. V. P. , ktorý sa ich vlastníkom stal v roku 1992 na základe privatizačnej zmluvy, ale tieto mu boli ako domnelému vlastníkovi zaevidované (nie vecno-právne zavkladované) chybným zápisom v evidencii nehnuteľnosti Katastrálnym úradom v R. v roku 1992 na základe privatizačnej zmluvy, ktorá však bola titulom, na základe ktorého vlastníctvo podľa vtedy platnej právnej úpravy ex lege nadobudol Ing. V. P. ako fyzická osoba a nie úpadca. ...

Máme za to, že vyššie špecifikovanými pochybeniami oboch súdov pri koncipovaní a vydávaní oboch napadnutých rozhodnutí došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na spravodlivé súdne konanie tým, že neboli rešpektované platné právne predpisy, interpretácia a aplikácia skutkových a právnych otázok bola nedôsledná, povrchná a neodôvodnená. ...

V danom prípade tým, že v odôvodnení oboch napadnutých rozhodnutí sa súdy dostatočným spôsobom nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa o oprávnenosti podanej žaloby, ako aj tým, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal väčšinou sťažovateľom uvedených argumentov, prvostupňový a odvolací súd takýmto rozhodnutiami a ich odôvodnením odňali sťažovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom a tým zároveň porušili ústavnú zásadu rovnosti účastníkov konania. Kľúčové právne a skutkové otázky neboli jasne a zrozumiteľne zodpovedané, keď napr. odvolací súd vo svojom rozhodnutí k väčšine sťažovateľom uvádzaným argumentom uvádza, že nie sú správne, napriek tomu však tento svoj právny názor nijakým spôsobom bližšie nešpecifikuje, ani neuvádza relevantné skutočnosti odôvodňujúce takýto záver. Ním uvádzané skutočnosti sú v prevažnej miere bez akéhokoľvek súvisu s prejednávanou vecou a nemajú vplyv na sťažovateľovi právo domáhať sa ako vlastník dotknutých nehnuteľností ich vylúčenia z konkurznej podstaty úpadcu. ...»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 34 Cbi/9/08-Mš zo dňa 27. 05. 2010 a postupom tohto súdu v konaní č. 34 Cbi/9/08, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo/101/2010 zo dňa 06. 10. 2010 a postupom tohto súdu v konaní č. 1 Obo/101/2010 bolo porušené.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 34 Cbi/9/08-Mš zo dňa 27. 05. 2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo/101/2010 zo dňa 06. 10. 2010, postup Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní

č. 34 Cbi/9/08, ako aj postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní č. 1 Obo/101/2010 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré mu sú porušovatelia povinní zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu. ...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cbi 9/08 a jeho rozsudkom z 27. mája 2010, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 101/2010 a jeho

rozsudkom zo 6. októbra 2010, a to v dôsledku toho, že napriek zápisu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností v prospech sťažovateľa označené všeobecné súdy v rámci konania o vylúčenie týchto sporných nehnuteľností z konkurznej podstaty nesprávnym právnym posúdením veci dospeli k záveru, že sťažovateľ pre absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv o nadobudnutí týchto sporných nehnuteľností od úpadcu sa ich vlastníkom de iure nestal, pričom podľa sťažovateľa otázku vlastníckeho práva ako otázku predbežnú nijako neboli súdy oprávnené v rámci tohto konania riešiť, dôsledkom čoho arbitrárnym spôsobom odopreli vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty.

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň tvrdí, že pokiaľ označené všeobecné súdy dospeli k právnemu názoru, že úpadca nadobudol sporné nehnuteľnosti do vlastníctva od Fondu na základe zmluvy, ktorá nebola zavkladovaná v katastri nehnuteľností, je tento názor pre jeho nesprávnosť arbitrárny.

Sťažovateľ tiež namieta aj nesprávnosť, a tým aj arbitrárnosť záveru označených všeobecných súdov, ktoré pre nedostatok dobromyseľnosti vylúčili možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva sťažovateľom k predmetným sporným nehnuteľnostiam vydržaním.

Napokon sťažovateľ sťažnosťou namieta, že označené všeobecné súdy v rámci konania o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty sa s prevažnou väčšinou jeho argumentov, ktorými odôvodňoval oprávnenosť žaloby, vôbec nevysporiadali, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tým súčasne porušená zásada rovnosti účastníkov konania.

1. K namietanému postupu a rozhodnutiu krajského súdu

V súvislosti s napádaným postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cbi 9/08 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie

ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným postupom a rozhodnutím krajského súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napádaného rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 34 Cbi 9/08 z 27. mája 2010, ako aj postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a to využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj účinne využil. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 34 Cbi 9/08 z 27. mája 2010 bol preskúmaný najvyšším súdom v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 101/2010, pričom na základe sťažovateľom podaného odvolania sa najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k rozsudku krajského súdu v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na jeho adresu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu ku krajskému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu

V súvislosti s postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 101/2010, ako aj v súvislosti s jeho rozsudkom vydaným v tomto konaní 6. októbra 2010 sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta jednak porušenie základného práva a práv na spravodlivý súdny proces (bod 2.1), a s tým aj súvisiace porušenie základného práva a práva vlastníť majetok (bod 2.2). K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť z dôvodu, že podľa jeho názoru najvyšší súd sa nesprávne stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam od Fondu na základe kúpnej zmluvy, pretože táto nebola nikdy právnym titulom zápisu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam v prospech žalovaného v katastri nehnuteľností. Ďalším dôvodom sťažovateľovej námietky bola skutočnosť, že podľa sťažovateľa nebolo v právomoci najvyššieho súdu v konaní o vylúčení veci z konkurznej podstaty rozhodovať, resp. zaoberať sa aj otázkou vlastníckeho práva k tejto veci, ale v tomto smere mal podľa sťažovateľa najvyšší súd vychádzať zo zápisu v katastri nehnuteľností.

2.1 K namietanému porušeniu základného práva a práv na spravodlivý súdny proces

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, a to, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska súladu či nesúladu

s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmavať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

V rozsahu námietok sťažovateľa z odôvodnenia sťažnosťou napádaného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva:

«Kedže sa odvolací súd stotožnil nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku na zdôraznenie jeho správnosti v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p., len ho doplňuje reagovaním na odvolanie žalobcu a vedľajšieho účastníka.

Pokiaľ odvolatelia zastávajú názor, že súd v konaní o vylučovacej žalobe môže skúmať len otázku, či vlastníctvo k sporým nehnuteľnostiam vyplýva zo zoznamu predloženého úpadcom, prípadne iných, rozhodujúcich skutočností, resp. či je vlastníctvo k nim predmetom súdneho konania, ktorého výsledkom môže byť meritórne rozhodnutie o otázke vlastníctva, je tento názor v rozpore s ust. § 19 ZKV, aj s názorom zastávaným v odbornej literatúre (JUDr. Milan Ďurica: Konkurné právo na Slovensku a v EÚ, 2006, st. 284), ktorý odvolatelia citujú. Nesprávne ho však interpretujú ako podporujúci ich mienku. Z citácie „správca zapíše do súpisu ako sporný taký majetok, o ktorom určité skutočnosti nasvedčujú, že by mohol patriť do konkurznej podstaty, ale nie je to jednoznačne preukázané“ vyplýva správnosť postupu správcu - žalovaného, ktorý sporné nehnuteľnosti do konkurznej podstaty zapísal. Aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uvádza, že ako správca konkurznej podstaty má k dispozícii doklady, ktoré preukazujú skutočnosť,

že prevody sporných nehnuteľností z úpadcu na tretie osoby sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

V súlade s ust. § 19 ZKV nie je ani mienka odvolateľov, že by súd v konaní o vylučovacej žalobe mohol len skúmať, či prebieha súdne konanie, predmetom ktorého je určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam podľa § 80 písm. c/ O. s. p. ust. § 19 ods. 2 ZKV výslovne ustanovuje, že súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.

V prípade určovacej žaloby podľa § 19 ods. 2 ZKV ide teda v rámci žalôb podľa § 80 písm. c/ O. s. p. o určovací žalobcu sui generis, kde naliehavý právny záujem je daný existujúcim konkurzným konaním a z neho vyplývajúcou požiadavkou rýchlosti a hospodárnosti konania v zmysle § 6 O. s. p., ktorej realizácia je zabezpečená tým, že sa v ňom rieši otázka vlastníctva, čo však nijako neznižuje požiadavku na zákonnosť a správnosť jej riešenia.

Názor odvolateľov, že pre SKP je záväzný zápis o vlastníctve v katastri nehnuteľností a že môže výlučne z neho vychádzať pri súpise konkurznej podstaty úpadcu, je taktiež v rozpore s ust. § 17 až 19 ZKV.

Názor, že sa v katastri zapísaný vlastník nehnuteľností aj po právoplatnosti žalobou zamietajúceho rozhodnutia v konaní o vylučovacej žalobe bude môcť domáhať ochrany svojho vlastníctva, je v rozpore s ust. § 14 ZKV.

Pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia súdom 1. stupňa, odvolací súd považuje vzhľadom na obsah odvolania za potrebné spresniť zistenia týkajúce sa zmluvy o prevzatí záväzkov zo dňa 6. 9. 1996, ktorú uzavreli FNM SR, Ing. V. P. a P., s.r.o.

Zo zmluvy č. 7/1992 zo dňa 4. 6. 1992 o predaji majetku štátu podľa zák. č. 92/1991 Zb. vyplýva, že kupujúci Ing. V. P. vystupoval ako zakladateľ obchodnej spoločnosti P., s. r. o. V čl. VI sa kupujúci zaviazal pokračovať v predmete činnosti š. p. P., R. (Podľa výpisu z Obchodného registra zo dna 21. 04. 2009 spoločnosť P., s. r. o. bol zapísaný 8. 6. 1992). K tejto zmluve podpísali zmluvné strany dodatok č. 1 dňa 28. 2. 1996. Dodatok č. 2 zo dňa 6. 9. 1996 k zmluve č. 7/1992 už uzatváral predávajúci FNM SR so spoločnosťou P., s. r. o., zast. konateľom Ing. V. P. ako kupujúcim a v čl. I. tohto dodatku sa uvádza, že týmto

dodatkom sa na základe zmluvy o prevzatí záväzkov „mení osoba kupujúceho.“ Treba tiež uviesť, že zmluva o prevzatí záväzkov zo dňa 6. 9. 1996 je označená ako zmluva o prevzatí záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy č. 7/1992 o predaji podniku, a to pôvodného š. p. P., R. zo dňa 4. 6. 1992 podľa zákona o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších zmien a doplnkov, Obch. zákonníka a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolačí súd sa nemôže stotožniť ani s názorom odvolateľov, že súd náležite nezohľadnil vyjadrenie likvidátorky úpadcu JUDr. T. ohľadne vyžiadania súhlasu FNM SR s prevodom privatizovaného majetku úpadcu. Pokiaľ žiadosť o udelenie predmetného súhlasu bola podaná bez získania potvrdenia o odoslaní, prípadne prevzatí takejto žiadosti, konal jej podávateľ bez odbornej starostlivosti. Súd nemohol svedectvo hodnotiť ako dôkaz podania žiadosti, najmä keď svedkyňa vo výpovedi uvádza, že si bola vedomá povinnosti vyžiadať si k odpredaju súhlas.

Spoločnosť P., a. s., V. bola zrušená bez likvidácie jej zlúčením s vedľajším účastníkom na strane žalobcu, ktorý jej sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou previedol na žalobcu.

O vedomosti zodpovedných orgánov uvedených spoločnosti o tom, že sporné nehnuteľnosti úpadca nadobudol v rámci privatizácie, svedčí personálne prepojenie vedenia úpadcu s členmi predstavenstva spoločnosti P., a. s., V.

Podľa § 134 ods. 1 Obč. zák. oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Oprávneným držiteľom je podľa § 130 ods. 1 Obč. zák. držiteľ, ak so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Patriť znamená byť vlastníkom s právami uvedenými v § 123 Obč. zák., teda aj s právom nakladať s predmetom svojho vlastníctva. Úpadca a v dôsledku personálneho prepojenia aj spoločnosť P., a. s., V., ktorá nadobudla sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 24. 02. 2000, vedeli o povinnosti vyžiadať si k tomu, aby kúpna zmluva bola platná, predchádzajúci písomný súhlas FNM SR, nemožno preto spoločnosť P., a. s. kvalifikovať ako dobromyseľného a oprávneného držiteľa v zmysle § 130 ods. 1 Obč. zák.

Odvolačí súd sa nestotožnil s názorom odvolateľov, že je daný dôvod na pripustenie dovolania v súlade s ust. § 238 ods. 3 O. s. p., pretože všetky právne otázky, ktoré súd 1.

stupňa a následne odvolací súd v rozhodovanom prípade riešil, upravuje zákon jasne a zrozumiteľne, takže ich interpretácia je jednoznačná.»

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci nemá dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru najvyššieho súdu spočívajúceho v tom, že krajský súd, v rámci konania o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty bol oprávnený posúdiť otázku vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam ako otázku predbežnú, pričom nebol viazaný zápisom vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností v prospech sťažovateľa. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Najvyšší súd svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom, pre ktoré odvolaniu sťažovateľa nevyhovelo, pričom jeho rozsudok obsahuje výklad ustanovenia § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“) vo vzťahu k ustanoveniu § 80 písm. c) OSP, ako aj vo vzťahu k ustanoveniam § 14 a § 17 až § 19 ZKV, ktorý nemožno považovať za svojvoľný.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ najvyšší súd s poukazom na ustanovenie § 19a zákona o podmienkach prevodu majetku štátu v znení účinnom od 14. septembra 1995 dospel k právnomu názoru, že ako kúpna zmluva o prevode nehnuteľností z 24. februára 2000 uzavretá medzi žalovaným úpadcom ako predávajúcim na jednej strane a sťažovateľom, ako aj vedľajším účastníkom ako kupujúcimi na strane druhej, tak aj následne uzavretá kúpna zmluva o prevode týchto nehnuteľností medzi vedľajším účastníkom ako predávajúcim a sťažovateľom ako kupujúcim z 12. februára 2006 sú pre neuhradenie celej kúpnej ceny úpadcom Fondu a z tohto dôvodu súčasne aj pre chýbajúci písomný súhlas Fondu s prevodom nehnuteľností na tretie osoby absolútne neplatné,

dôsledkom čoho sťažovateľ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nenadobudol, je výklad ustanovenia § 19a zákona o podmienkach prevodu majetku štátu, ako aj na základe jeho aplikácie vyvodený právny názor plne ústavne konformným.

Vzhľadom na to, že ani nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe zmluvy č. 7/1991 o predaji majetku teraz už bývalého štátneho podniku zo 4. júna 1992 uzavretej podľa zákona o podmienkach prevodu majetku štátu pôvodne medzi Fondom ako predávajúcim a Ing. V. P. ako kupujúcim si podľa vtedy platných a účinných právnych predpisov nevyžadovalo rozhodnutie katastrálneho úradu o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, pokiaľ najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku dospel k záveru, že úpadca, ktorý všetky práva a záväzky z tejto zmluvy vyplývajúce „len“ prevzal dodatkom č. 2, nadobudol na jej základe vlastnícke právo k nehnuteľnostiam tak isto bez rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva, nemožno v tomto závere najvyššieho súdu vidieť znaky arbitrárnosti alebo svojvôle.

Podľa zistenia ústavného súdu sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku v dostatočnom rozsahu vysporiadal aj s názorom sťažovateľa, podľa ktorého by sťažovateľ mal prípadne vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudnúť vydržaním, keď najvyšší súd uviedol, že v dôsledku personálneho prepojenia úpadcu a vedľajšieho účastníka nie je splnená jedna zo základných podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to dobromyseľnosť držby držiteľa po zákonom určenú dobu v trvaní desiatich rokov.

Sťažovateľ tiež namieta, že postupom a označeným rozsudkom najvyššieho súdu pre nevysporiadanie sa s prevažnou väčšinou jeho argumentov, ktorými odôvodňoval oprávnenosť žaloby, bola porušená zásada rovnosti účastníkov konania.

V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny zabezpečujú rovnosť účastníkov konania v konaní pred všeobecným súdom (sťažovateľa a žalovaného), ktorá je inak súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti zbraní, v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku

zvýhodní svojím postupom predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorého z účastníkov konania na úkor iného účastníka konania.

Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na judikatúru Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris), v zmysle ktorej sa pod spravodlivým súdnym procesom v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, ako vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Záver, ku ktorým dospel najvyšší súd, sú podľa názoru ústavného súdu v súlade s ústavnými medzami výkladu zákonov. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný postupy a hodnotenia nahrádzať a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ sťažovateľ považoval odôvodnenie označeného rozsudku najvyššieho súdu za nedostačujúce až do takej miery, že by malo byť pre nedostatok dôvodov až nepreskúmateľné (čo ústavný súd, ako už bolo uvedené, nezistil, pozn.), a tým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, v tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom postupom samotného súdu zakladá dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f) OSP pre podanie mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania, ktorý je z tohto dôvodu prípustný proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Vzhľadom na to, že ústavný súd považuje dovolanie za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 1/00, II. ÚS 31/00, I. ÚS 209/05), nemožno ho preto nahradiť rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal odňatie možnosti konať pred súdom, proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 K namietanému porušeniu základného práva a práva vlastníť majetok

Keďže sťažovateľ spája porušenie svojho základného práva a práva vlastníť majetok s porušením práva na spravodlivý proces, ústavný súd konštatuje, že keďže nezistil, že by označeným rozhodnutím najvyššieho súdu v označenom konaní bolo došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie ním označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ktoré nie sú ustanoveniami o základných právach a slobodách, ale sú v nich vyjadrené základné atribúty slovenskej štátnosti, ako aj zásada nezávislosti a nestrannosti výkonu súdnictva ako jedna zo záruk uplatňovania princípu právneho štátu, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku ústavný súd o návrhu sťažovateľa, ktorým s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde žiadal o odloženie vykonateľnosti sťažnosťou napadnutých rozhodnutí do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, nerozhodoval.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia a o priznaní úhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011